SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 26 OCTOBER 1939

DE BRUTALE INDRINGER

WAT DE ZWAAN HINDERDE

IN het grote park was een vijver en in die vijver woonden vier zwanen. Het gezin bestond uit een vaderzwaan en een moederzwaan en twee kinderen. Het ene kind was een jongen en heette Albor en het meisje was genaamd Wita.

Ze leefden heel genoeglijk hun zwanenleventje van een beetje rondzwemmen en zich te goed doen aan de lekkere hapjes, die het water voor ze bewaarde. Nu eens kleine visjes, dan torretjes, dan slakjes en af en toe, bij wijze van groente, stukjes waterplant. En wanneer de dag met zwemmen en eten en snoepen voorbij was gegaan, sliep het hele gezin op een van de eilandjes in het midden van de vijver. Daar hadden ze een fijn nest gebouwd van takken en twijgjes. En het geheel was van binnen afgezet met stro en bladeren, die ze van alle kanten hadden samengesleept. Maar het allerfijnste was wel het laagje zwanedons, waar ze op- en tegenaanlagen. Dat waren de veertjes en donsjes, die de zwanen, wanneer ze 's morgens opstonden, verloren hadden. Of anders waren ze vanzelf eruit gevallen tijdens het gladstrijken en uitpluizen van de vleugels. Ook bij het uitplukken van lelijke plekjes aan de borstzijde, die ze met hun lange en buigzame halzen zo gemakkelijk bereiken konden, was veel warm en zacht dons vrijgekomen.

Het hele gezin was tevreden en gelukkig, totdat op zekere dag Albor iets begon te hinderen. Hij wist zelf nog niet precies, wat het wel was. Alleen had hij wel goed gemerkt, dat hem altijd een onaangenaam gevoel bekroop, wanneer hij tussen de eenden rondzwom.

„Kijk eens, moeder!" hoorde hij de kinderen, die korstjes brood kwamen strooien, dan roepen. „Een zwaan!"

Albor hoorde maar al te goed, hoeveel bewondering de kinderen en ook de grote mensen wel voor hem hadden. Maar omdat hem iets hinderde, iets onbestemds, schonk hem die lof niet zoveel vreugde.

Wita daarentegen genoot altijd, als ze zo bewonderd werd. En dan zei ze tegen Albor: „Hoor je wel, Albor, dat de kinderen van de mensen ons zo mooi vinden?" Albor antwoordde bij zulke gelegenheden nors, dat dit hem niets kon schelen. Dan zwom zijn zusje verontwaardigd van hem vandaan. Zó'n ontevreden nijdas! Zij zette dan sierlijk haar vleugels op om zich heel langzaam op het briesje, dat op de vijver gevoeld werd, weg te laten zeilen. Want stormen deed het haast nooit, daar tussen de bomen.

Vader en moeder begonnen al bezorgd te worden over hun zoon. Maar omdat Albor zelf niet wist, wat hem hinderde, konden ook zij hem niet helpen. Daarom wachtten ze maar stil af, wat de toekomst zou brengen.

Albor sliep steeds slechter. Uren lag hij in het donker erover na te denken, wat hem toch wel zo dwars zat. Langzamerhand verloor hij de belangstelling voor zijn verenpak. Hij streek zijn vleugels niet meer zo zorgvuldig glad en kleine, slechtzittende veertjes op zijn borst plukte hij niet meer uit.

Toen hij weer eens tussen de eenden zwom, hoorde hij een kindje, dat een zakje broodkorstjes in de handjes hield, hem roepen.

„Wat een lange hals, hè?" zei de moeder, die het kindje met een leidsel vasthield. En toen wist Albor ineens, wat hem al die tijd gescheeld had: de lengte van zijn hals was hem een ergernis geworden!

Tot grote verbazing en zelfs verdriet van het kindje met de broodkorstjes zwom Albor zo snel hij kon weg om zijn ouders te vertellen, wat de oorzaak geweest was van zijn droefheid gedurende de laatste weken.

Vader was eerst verbaasd en eindelijk zelfs kwaad. „Wat zijn dat nu voor malle streken? Iedere zwaan is gelukkig, dat hij zo'n prachtige hals heeft en jij, die er ook trots op zou kunnen wezen, beklaagt je erover!"

Omdat hij zag, dat zijn vader zo boos was, antwoordde Albor maar niet; zijn droefheid werd er evenwel niet minder om. En ofschoon Wita hem troostte, wat ze kon, zag hij er van dag tot dag slechter uit.

Omdat de zwanenvader begreep, dat het met zijn zoon op die manier de verkeerde kant op ging, peinsde hij erover, hoe Albor wel geholpen zou kunnen worden. Keer op keer sprak hij erover met moeder En

„Kijk eens, moeder!" hoorde hij de kinderen, die korstjes brood kwamen strooien, dan roepen. „Een zwaan!".

toen kwam moeder op het idee, Sofo, de uil, te raadplegen. Als die niet kon helpen, was de zaak hopeloos, want Sofo was zo geleerd, dat hij uit zijn hoofd kon zeggen, hoeveel driehonderdtweeëntachtig maal vierhonderdeenendertig was.

„Honderdvierenzestigduizend zeshonderdtweeënveertig!" antwoordde hij dan altijd zonder mankeren. En dat maakte, dat alle dieren van de vijver veel vertrouwen stelden in zijn verstand. Ze konden het wel niet narekenen, maar als Sofo altijd weer hetzelfde antwoord gaf, moest het wel goed zijn, dachten ze....

En dus ging vader op zekere dag met Albor naar Sofo toe. Omdat het nog niet donker was, was de uil nog niet helemaal wakker. Maar voor deze gelegenheid stemde hij er toch in toe, den vader en zijn zoon te ontvangen. Hij liet zich met een ernstig gezicht de hele geschiedenis verhalen en toen begreep hij, dat er hier iets gebeuren moest. Het zou niet mogelijk zijn Albor zijn vreemd verlangen uit het hoofd te praten. En toen ging Sofo bladeren in het grote boek, dat hij dag en nacht bij de hand hield.

Nadat hij daarin een bladzij gelezen had, bleef hij geruime tijd heel ernstig zitten nadenken en toen zei hij: „We zullen Albor tijdelijk een hals geven, die zowat even lang is als de hals van een eend. En wanneer het hem goed bevalt, zal ik ervoor kunnen zorgen, dat hij zo'n hals voor altijd krijgt!"

Die oplossing van de moeilijkheden vonden allen prachtig. En de volgende morgen zou Albor alleen naar Sofo toegaan om zijn hals te laten verkorten.

„Drink hier eens van!" zei Sofo, die op het punt stond om weer te gaan slapen, toen Albor bij hem kwam. Albor deed, wat hem gezegd was en voelde zich een beetje duizelig worden.

„Ga nu maar weer zwemmen en kom over een week eens aan, om me te vertellen, hoe het je bevalt!"

Albor waggelde naar de vijver en liet zich in het water plonsen. Toen de rimpels helemaal ver uitgevloeid waren en de oppervlakte van de vijver weer tot rust was gekomen, keek Albor eens naar beneden om zich in het water te spiegelen. En wat hij toen zag, maakte hem blij en verbaasd tegelijk. Op zijn grote zwanelijf zat een kort, maar stevig eendenhalsje met een zwanekop.

Toen hij weer bij het nest, bij vader, moeder en Wita was gekomen, verwachtte hij, dat ze hem geluk zouden komen wensen met de verandering. „Kijk eens, hoe mooi!" riep hij naar hen, terwijl ze bezig waren zich een beetje op te knappen. De schrik, die hij tóén op hun gezichten zag, zou hij nooit meer vergeten! Moeder en Wita kregen zelfs tranen in de ogen. Hoe erg Albor dat ook vond, toch had hij geen spijt van de verandering. Gelukkig was hij zijn lange sliert van een hals kwijt! En behalve Albor waren de zwanen, die hun morgenzwemtochtje door de vijver maakten, niet vrolijk.

Op de plek, waar de kinderen altijd broodkorstjes strooiden, kwam de eerste teleurstelling voor Albor.

„Och, wat is dat een malle zwaan!" hoorde hij roepen. Maar het werd nog erger.

Toen de kindertjes aan het strooien gingen, riep er eentje, op hem wijzend: „Neen, die niet!"

En de andere kindertjes riepen het na: „Neen, niets naar die gekke zwaan met die korte hals gooien!"

En reeds die eerste morgen zou Albor geen kruimpje brood gekregen hebben, als niet zijn vader en moeder en ook Wita af en toe een stukje voor hem veroverd hadden tussen de krakélende eenden vandaan. Hij begon zich al een beetje te schamen, dat hij zich door hen moest laten helpen. Maar het allerergste moest nog komen.

Toen vader en moeder en Wita ver van de kant hun eten uit het water gingen opdiepen, probeerde Albor het ook. Maar hij moest tot zijn grote schrik ondervinden, dat hij lang zo diep niet meer komen kon met zijn snavel. Om de bodem te bereiken moest hij, net als de eenden, vlak bij de kant blijven en wat daar, tussen die kwetterende troep in, voor hem te vinden was, nu, dat was een schamel beetje. Voor een eend met zijn kleine lichaam kon dat genoeg zijn, maar voor een grote zwaan was het onvoldoende.

En bespot door de eenden en triestig vanuit de verte door zijn familie bekeken, probeerde Albor zijn buikje te vullen. Bij het opzoeken van het nest aan het eind van de dag had hij een verschrikkelijke honger, maar hij zei niets. Vader, moeder en Wita begrepen het wel, maar zij zwegen....

Albor dacht, dat het de volgende dag wel beter zou gaan. Hij zou dan wel iets op de moeilijkheden gevonden hebben. Maar hij had niets gevonden en het ging niét beter. Integendeel, doordat hij steeds slapper werd van de honger, deed hij nog minder zijn best om zijn kostje op te scharrelen en die tweede dag verliep nog treuriger voor hem dan de eerste.

Zo bleef het gaan en toen eindelijk de morgen van de zesde dag gekomen was, was Albor te ziek om van het nest te komen. Toen vond vader, dat het tijd voor hem was om zich ermee te bemoeien.

„Blijven jullie op hem passen," zei hij tegen moeder en Wita,

Albor deed wat hem gezegd was en voelde zich een beetje duizelig worden.

„dan ga ik naar Sofo!" En wég was hij.

Een tijdje later kwam hij weer terug. Alleen. Maar in zijn bek hield hij voorzichtig een bosje kruiden.

„Hier," zei hij tegen Albor, die vermoeid opkeek, „eet dit maar eens op!"

Albor nam de kruiden in zijn bek en slikte ze, omdat ze zo bitter smaakten, ineens door. Wat was dat? Hij voelde zich plotseling beter en stapte uit zijn nest naar de oever van de vijver toe.

De drie anderen, die wel gezien hadden, wat er gebeurd was, liepen verheugd, en elkaar aanstotend, achter hem aan. Daar stapte Albor te water en.... o, wonder!

Toen het water weer uitgerimpeld was, zag hij weer een gewone, lange zwanenhals op zijn romp zitten!

Die dag is er één zwaan in de vijver extra met broodkorstjes vertroeteld, omdat hij zulke prachtige, sierlijke bewegingen met zijn hals maakte. De kinderen wisten niet, hoe hij heette. Maar als ik jullie vertel, dat zijn zusje Wita was, weten jullie wel, wie die zwaan geweest is....

LUCAS J. S.

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

....

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

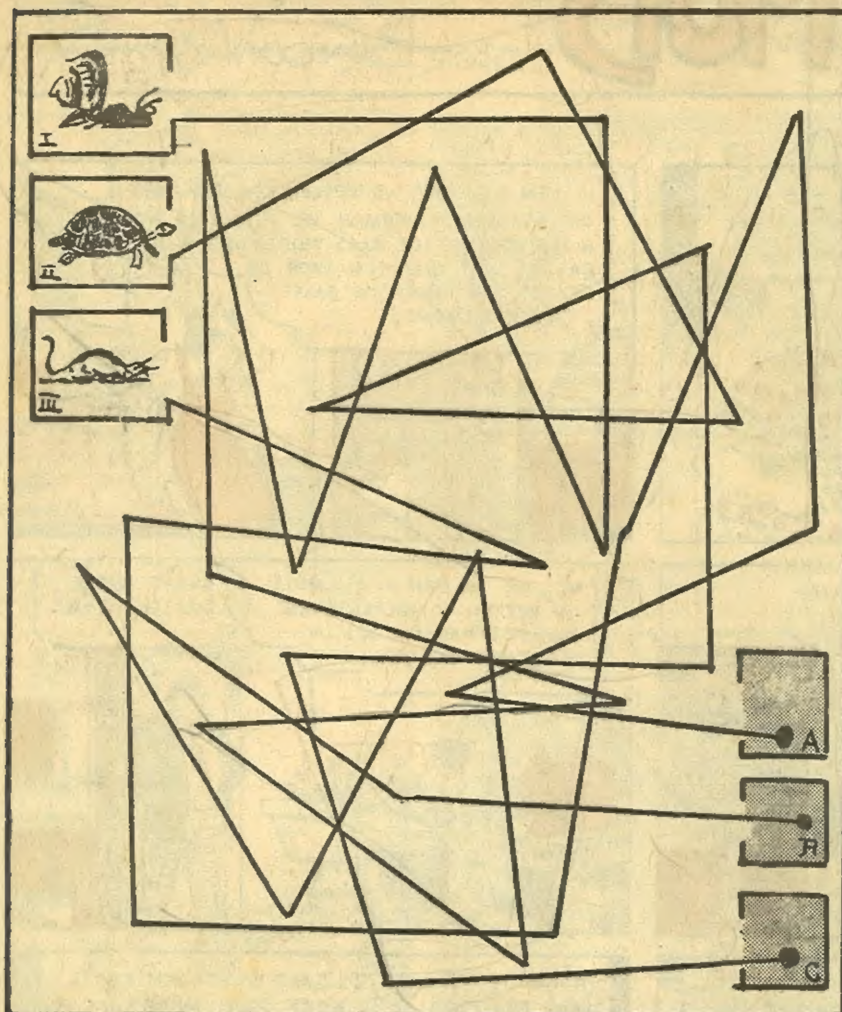

BONT ALLERLEI

WAAR EN WIE?

In de drie hokjes links boven bevinden zich drie diertjes, die zich via een aantal lijnen naar een van de hokjes begeven onderaan rechts. Elke r e c h t e lijn betekent een afstand van vijf kilometer. Kunnen jullie nu ook zeggen:

1. In welk hokje no. I, II en III terechtkomen?
2. Hoeveel kilometers elk der drie dieren aflegt?

Oplossingen vorig nummer

OK-PUZZLE

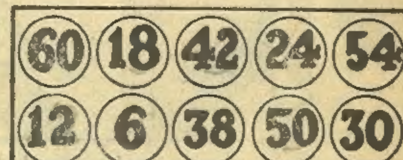
De gevraagde woordjes zijn: 1. Hok. 2. Bok. 3. Nok. 4. Kok. 5. Rok. 6. Dok. 7. Sok. 8. Lok.

EEN TEKENKUNSTJE

WELKE TEKENS WORDEN HIER GEBRUIKT?

2 + 6 = 16 — 8
10 — 5 = 25 : 5
4 × 7 = 26 + 2
60 : 12 = 7 — 2
14 + 4 = 9 × 2
36 × 3 = 27 × 4

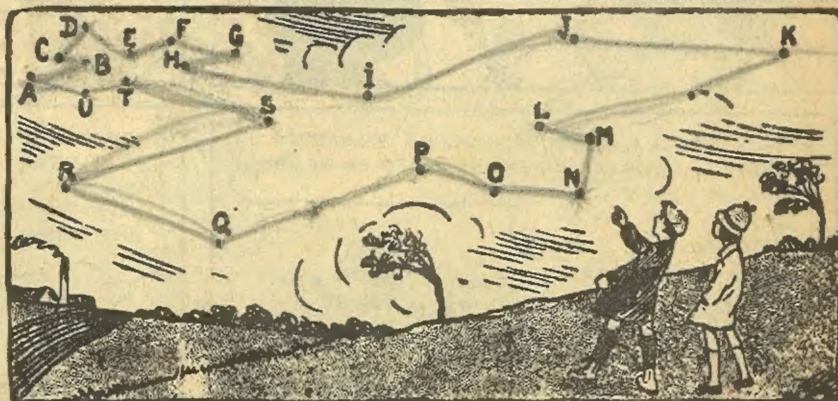

WIE VINDT HET VLUGST DRIE VERSCHILLENDE GETALLEN DIE HONDERD MAKEN?

HET ONZICHTBARE LUCHTMONSTER

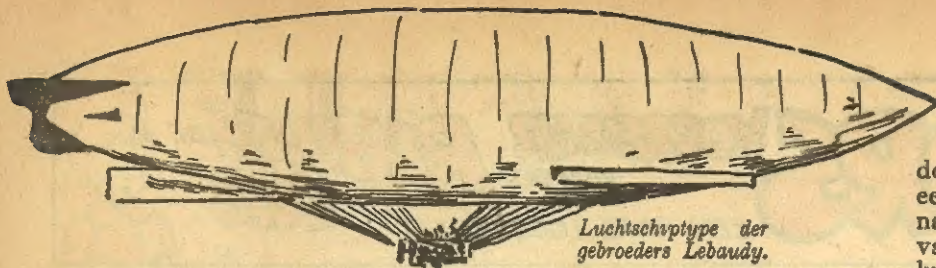
„Zeg, kijk daar eens!" riep Jaap tegen Wiesje. „Wat is dat voor een monster, dat daar zo brullend door de lucht zwiert?"

Maar eerst konden de kinderen niet duidelijk zien wat het eigenlijk was, daar hoog in de lucht.

Pas toen Jaap een stukje papier en een potlood genomen had en de letters, die op de bovenstaande tekening staan, in alphabetische volgorde (dus van A naar B, van B naar C, van C naar D enz.) door potloodstreepjes verbonden had, wisten ze, hoe dat luchtmonster er uitzag.

Jullie moeten het Jaap maar eens nadoen, dan weet je het ook.

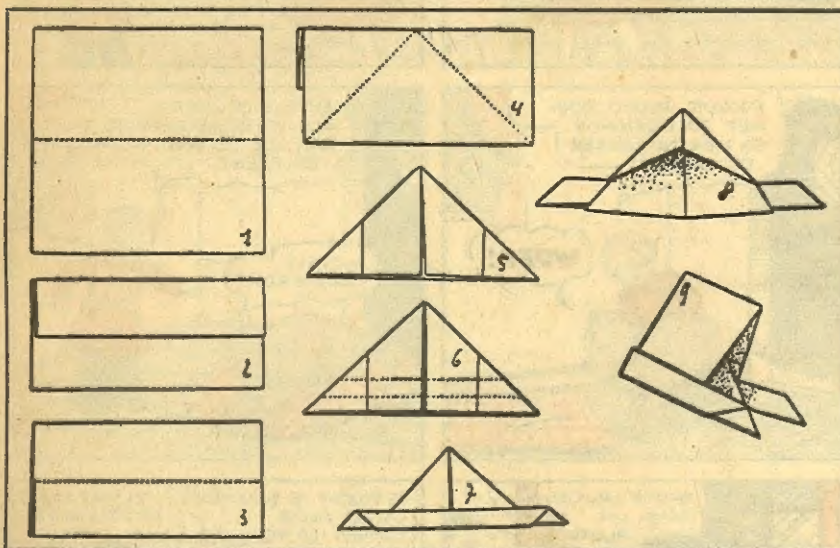
Luchtschiptype der gebroeders Lebaudy.

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

25. DE GEBROEDERS LEBAUDY

Terwijl graaf Zeppelin bezig was met de bouw van zijn luchtschip, werkten de gebroeders Paul en Pieter Lebaudy hard aan hun luchtschip van het half-stijve type. Zij begonnen hun experimenten in 1896 en hun eerste schip was klaar in 1901. De buigzame huls had een lengte van ongeveer 55 meter en een breedte van 9 meter en 't gevaarte werd aangedreven door een motor van 40 pk. Bij de proefvaart bereikte het schip 'n snelheid van 26 mijlen per uur, maar het kwam daarbij in aanraking met een boom en werd vernield. De vliegers gaven de moed niet op, bouwden in 1904 een nieuw luchtschip en in 1906, nadat er een honderdtal proefvaarten waren gemaakt, werd het luchtschip der gebroeders Lebaudy aangekocht door het Franse ministerie van oorlog. De koene luchtvaarders zetten onvermoeid hun werk voort en bouwden in de loop der jaren verschillende luchtschepen, zowel voor de Franse als voor de voormalige Russische regeringen.

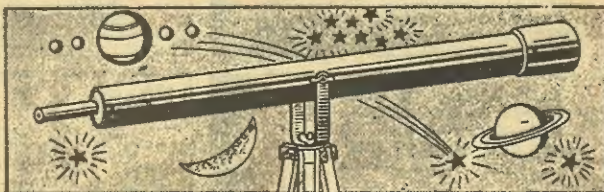
Volgende keer no. 26:
De gebroeders Wright.

EEN KAPJE VOOR DE WINTER

Neem een vierkante doek. Vouw hem in 't midden. (1) Sla de ene helft naar boven om (2) volgens stippellijn 3. Draai het hele geval om en vouw nu tot een driehoek (4). Nu heb je tevens fig. 5. Rol nu de onderste rand een paar maal om naar boven toe (6 en 7) en je hebt fig. 8. Je trekt het kapje (9) lekker over je hoofd en je zult eens zien hoe heerlijk warm hoofd, oren en nek beschut zijn tegen weer en wind. De twee uiteinden onder de kin vastknopen.

HOE VER KAN MEN ZIEN?

In de best denkbare omstandigheden kan het menselijk oog tot 400 km. ver zien. Men heeft dit kunnen vaststellen met behulp van de afstanden tussen verschillende hoge bergtoppen. Wel is waar kunnen wij sterren zien, die op meerdere lichtjaren, dus onberekenbaar ver, van ons verwijderd zijn, maar daar spelen andere omstandigheden en verhoudingen een rol, zoals stratosferische invloeden e. a.

In onze wereld-atmosfeer bestaan andere verhoudingen en daarop sloeg het onderzoek. Men stelde vast, dat de bovengenoemde afstand alleen geldt voor het z.g. wit licht. Hierop volgen: rood licht met 350 km.; geel met 250 km.; groen met 220 km. en blauw met 150 km. Hier vindt men ook de reden waarom men internationaal de rode kleur gekozen heeft voor de kruispunten langs de spoorwegen.

HONDENLIST

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN RARE LOGEERGAST

83

